

μηχανισμόν ἐπὶ μᾶλλον, καὶ δυσχεραίνει μεγάλως τὸ ἄνοιγμα. Τὸ Σύνθετον αὐτὸ χρονό-κλειθρον κέκμηται τὴν ἀξιοσημείωτον ιδιότητα δι, διὰ μηχανισμοῦ ὠρολογίου τοποθετημένου ἐντὸς τῶν ὑπογείων τῆς Τραπεζῆς, αἱ θύραι, ἅπαξ ἂφ' ἐσπέρας κλεισθεῖσαι, παραμένουσι τόσον ἐρμητικῶς κεκλεισμένοι, ὥστε καθίσταται ὅλως ἀδύνατον νὰ ἀνοιχθῶσι παρ' οἴουδ' ἥποτε, μέχρις ὠρισμένης τινὸς ὥρας τῆς ἐπομένης πρωίας· καὶ τότε ἀκόμη, μετὰ τὸν κατάλληλον χειρισμὸν τοῦ εἰδικοῦ μηχανισμοῦ, ἐφ' οὗ εἶναι προσηρμοσμένον τὸ κλειθρον.

Κατὰ παρόμοιον τρόπον ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ἐνέκλεισε καὶ ἐπεσφράγισε πλείστας ὅσας φάσεις τῆς Ἐαυτοῦ βουλῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς, διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Χρονοκλείθρου, τὸ ὁποῖον ἦν οὕτω διατεταγμένον, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διάνοξιν ἢ κατανόησιν αὐτῶν μέχρι τοῦ «ὠρισμένου καιροῦ» — τῆς πρωίας τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς ἀποκαταστάσεως. Τότε δὲ «ὁ Κεχρισμένος τοῦ Ἰεχωβά», ὅστις ἔχει τὴν κλεῖδα, καὶ γνωρίζει τὸν μηχανισμόν ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐφαρμόζεται, «ἀνοίξει, καὶ οὐδεὶς κλείσει», (Ἀποκ. γ' . 7.) Αὐτὸς ἀνοίγει ἤδη εἰς ἡμᾶς παρέχων ἡμῖν τὰς δεούσας πληροφορίας καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ πῶς δεόν νὰ χειρισθῇ ἡ κλεῖς τῆς προφητείας παρὰ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ εὕρωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀπείρου σοφίας. Δυνάμεθα δ' ὑμεῖς νὰ διανοίξωμεν ἤδη τοὺς θησαυροὺς τῆς θείας σοφίας, διότι ἡ πρωία ἤλθε, καίτοι εἶναι εἰσέτι ἐνωρὶς καὶ φῶς δὲν ἐπέλαμψεν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἄλλ' οἱ θησαυροὶ ταύτης θὰ ἀνοιχθῶσιν ἡμῖν μόνον ἐὰν ἐπιμελῶς προσέχωμεν εἰς τὰς ὁδηγίας, καὶ ἐφαρμόζωμεν τὴν κλεῖδα ἐπὶ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ μηχανισμοῦ, τοῦ κανονισθέντος ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Σχεδιαστοῦ.

Καὶ οὕτως τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐφαρμόζεται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη. Πᾶσα φάσις τῆς ἀληθείας, καὶ ἐκάστη προφητεία, ἀποτελεῖ μέρος μόνον τοῦ ἑνὸς καὶ μεγάλου μηχανισμοῦ, ὅστις εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνοιχθῇ ἤδη, διότι εἶναι πρωία — διότι οἱ σύρται τοῦ μεγάλου Χρονοκλείθρου ἀποσύρονται· ὁ μέγας δ' αὐτὸς μηχανισμός, ἅπαξ διανοιχθεὶς, ἀποκαλύπτει ἡμῖν τελείως καὶ μεγαλοπρε-

πῶς τοὺς ἀπείρους θησαυροὺς τῆς θείας σοφίας, δικαιοσύνης, ἀγάπης καὶ δυνάμεως. Ὁ δὲ οὕτως ἀνοίγων θέλει ὄντως γνωρίσει τὸν Θεὸν ὥς οὐδέποτε πρότερον.

Ἄς ἐρευνῶμεν, ὅθεν, τὰς Γραφὰς ἐν πνεύματι εὐλαβείας ὅπως δινηθῶμεν νὰ μάθωμεν ὅ,τι ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται νὰ δείξῃ ἡμῖν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιροὺς αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ προσφάτως κατέστησε τόσον σαφεῖς τὰς μεγάλας ἀρχὰς τοῦ σχεδίου του, δυνάμεθα εὐλόγως ν' ἀπεκδεχώμεθα ὅτι ὁ καιρὸς Αὐτοῦ ἐπέστη ὅπως ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς γνῶσιν τῶν χαρακτηρηστικῶν τῶν χρόνων καὶ καιρῶν αὐτοῦ. Οἱ χρόνοι καὶ καιροὶ ἀπεκρῦβησαν πανσόφως κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ οἱ ἅγιοι διεφυλάχθησαν ἀπὸ ἀποθαρρύνσεως, καθότι ὁ καιρὸς ἀπεῖχε τόσον μακράν. Ἀλλὰ καθ' ὅσον τὸ θεῖον σχέδιον προσεγγίζει εἰς τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ συμπλήρωσιν, εἰς τοὺς ἁγίους ἀπόκειται τὸ προνόμιον νὰ γνωρίσωσιν αὐτό, ὅπως ἀννψώσωσι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ χαρῶσι, διότι πλησιάζει ἡ ἀπολύτρωσις των. (Λουκ. κα'. 28) Ἡ ἀποκάλυψις τῶν καιρῶν κατὰ «τὸν ἔσχατον καιρὸν» θέλει χρησιμεύσει ὥς ἐπωφελὲς διεγερτικὸν εἰς τοὺς ἁγίους τώρα, ἐνῶ ἡ ἀποκάλυψις αὐτῶν εἰς παρωχημένας ἐποχὰς ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελὴς καὶ ἀποθαρρυντική.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι πασιφανῶς Θεὸς τάξεως. Πᾶν ὅ,τι πράττει ἐνεργεῖ τοῦτο κατὰ ὠρισμένως προδιατεταγμένον σχέδιον. Οἱ δὲ παρ' Αὐτοῦ ὠρισμένοι χρόνοι καὶ καιροὶ ἀποτελοῦσιν οὐχὶ ἀσήμαντον καὶ μικρὰς σπουδαιότητος μέρος τοῦ σχεδίου ἐκείνου. Σημειώσατε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθη ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ — «Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ» (Γαλατ. δ'. 4), οὐχὶ πρότερον, οὐδὲ μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ ἀκριβῶς ὅποτε ὁ χρόνος ἐπληρώθη. Ὅ,τι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκήρυξε πρῶτον ἦτο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ καιροῦ: «Πεπλήρωται ὁ καιρὸς . . . Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ» (Μαρκ. α'. 15). Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε κατὰ τὸν ὠρισμένον καιρὸν» (Ρωμ. ε'. 6), καὶ ἠγέρθη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ (εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν) κατὰ τὰς Γραφὰς (Α'. Κορινθ. ιε'. 4). Κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου αὐτοῦ διακονίας

οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ συχνάκις ἐπεζήτησαν νὰ συλλάβωσιν αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο, λέγεται, «διότι οὐπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ» — Ἰωάν. ζ . 30.

Αἱ περὶ καιρῶν προφητεῖαι δὲν ἐδόθησαν πρὸς ἱκανοποίησιν ἀπλῆς περιεργείας, ἀλλ' ὅπως καταστήσωσιν ἱκανὸν τὸν σπουδαστὴν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ προλεχθέντα γεγονότα, ὁπότεν ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐπιστῇ. Ἐπὶ παραδείγματι : Καίτοι αἱ προφητεῖαι ἐσημείουں τὸν τε χρόνον καὶ τρόπον τῆς πρώτης ἐλεύσεως, ἀμφοτέρω ταῦτα δὲν κατενοήθησαν μέχρις οὗ ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ τότε ἀκόμη ἡ γνῶσις τούτων ἐβοήθησε μόνον τοὺς ἐπιμελῶς μελετῶντας τὰς Γραφὰς νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν ἄνθρωπον Ἰησοῦν ὡς τὸν παρὰ Θεοῦ σταλέντα Χριστόν, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν ταῖς προφητείαις ἐνδεδειγμένα. Παρομοίως, αἱ προφητεῖαι, αἱ σημειοῦσαι τὸν χρόνον καὶ τρόπον τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἐλεύσεως προωρίσθησαν νὰ κατανοηθῶσι περὶ τὸν χρόνον τοῦ τοιούτου γεγονότος, ὅπως βοηθήσωσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, ὅταν αὕτη ἐπιστῇ — ὡς ἐπίσης τὴν τάξιν τῶν γεγονότων καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ὥρας ἐκείνης. Δὲν δύναται τις ἀναγινώσκων ἐσκεμμένως τὰς Γραφὰς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὴν εἰς τὰς χρονολογίας ἀποδιδομένην σπουδαιότητα, καὶ τὴν μεγάλην ἀκρίβειαν μεθ' ἧς πολλαὶ ἐξ αὐτῶν σημειοῦνται, ἀκόμη καὶ μέχρι μιᾶς μόνης ἡμέρας, καίτοι συχνάκις αὗται συνέχονται πρὸς γεγονότα, ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ λογισθῶσιν ὡς λίαν ἀσήμαντα. Ἄλλ' ὁ συντόνως μελετῶν θέλει εὕρῃ ὅτι αἱ ποικίλαι αὗται χρονολογίαι, καὶ χρονολογικαὶ ἀλληλουχίαι, χρησιμεύουσιν ὡς κρῖκοι μιᾶς θαυμασίας ἀλύσεως μαρτυριῶν, αἵτινες ἀποδεικνύουσι, κατὰ σαφῆ τινα καὶ ἀκριβῆ τρόπον, δύο τινὰ κυρίως ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων καὶ σπουδαιοτάτων γεγονότων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, δηλ. : τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Κυρίου τοῦ κόσμου, καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνεχομένων σπουδαίων ζητημάτων.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πλειονότης τῶν Χριστιανῶν διάκειται ἀδιαφόρως πρὸς τὰ πράγματα ταῦτα δὲν εἶναι δικαιολογία ὅπως οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, καὶ ἐπιθυμουντες

να τύχωσι τῆς ἐπιδοκίμασίας του, καταπέσωσι εἰς παρομοίαν κατὰστασιν χλιαρότητος.

Δέον να ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν δι οἱ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, ἐκ-
τὸς τῶν «φίλων» τοῦ Θεοῦ, προσέκοψαν καὶ δὲν ἐγνώ-
ρισαν τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκέψεως των (Λουκ
ἰθ' 44), καὶ δι ὃ προφήτης εἶχε προεῖπει δι ἡθέλεν εἶσθαι
πρόσκομμα εἰς ἀμφοτέρους τοὺς οἴκους τοῦ Ἰσραήλ—
εἰς τὸν κατ' ὄνομα Ἰουδαϊκὸν οἶκον, καὶ τὸν κατ' ὄνομα Χρι-
στιανικὸν οἶκον. (Ἡσα ἡ'. 14). «Ὑπόλοιπόν τι» καὶ μό-
νον, περὶ τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ ἐκάστης οἰκονομίας, θέλει
εἶσθαι εἰς θέσιν να δεχθῇ καὶ κατανοήσῃ τὰς τότε ἐπικαίρους
ἀληθείας, καὶ εἰσέλθῃ ἐπομένως εἰς τὰ εἰδικὰ προνόμια καὶ
τὰς εὐλογίας τῆς ἀνατελλούσης οἰκονομίας. Ἐναπόκειται ὅθεν
εἰς πάντα Χριστιανὸν ἀτομικῶς, εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν
περίοδον τοῦ παρόντος αἰῶνος, να λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὄψιν του
δι καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς τοῦ «ὑπολοίπου» τούτου, καὶ οὐχὶ εἰς
τῶν χλιαρῶν, εἰς ἐκ τοῦ ἀμερίμνου καὶ ἀδιαφόρου ὄχλου τῆς
ατ' ὄνομα Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ἀσφαλῶς
θέλουσιν προσκόψει, ὡς προελέχθη ὑπὸ τοῦ Προφήτου, ὑπὸ
τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ὡς ἐπίσης προδιετυ-
πώθη διὰ τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραήλ κατὰ σάρκα, ὅστις
Ἰσραήλ προελέχθη δι ἔμελλε να εἶναι εἰκὼν ἢ τύπος τοῦ
Ἰσραήλ κατὰ πνεῦμα.

Ἄλλ' ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς αἱ περὶ καιρῶν προφητεῖαι θέλουσιν
εἶσθαι λίαν ἐπωφελεῖς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν καιρῷ, καταδεικνύ-
ουσαι τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ἐν σχέσει
πρὸς τὸν θερισμόν, κ λ π. ἀφ' ἑτέρου εἶναι ἐξίσου ἀληθὲς
δι ἡ γνώσις τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως καὶ ἐπιφανείας τοῦ
Κυρίου ἡμῶν παρίσταται ὡς λίαν ἀπαραίτητος. Πρὸς τοῦτο
ἐφιστᾶται ἡ σύντινος προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου ἐν τῷ οἰκείῳ
μέρει. Ἄλλ' ὡς βάσις πάσης τῆς γνώσεως ταύτης δέον να
ὑφίσταται ὁ ἀγιασμός καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη, προλειάινοντα
τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, καὶ καθιστιῶντα τὸ τέκνον
τοῦ Θεοῦ ἱκανὸν ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτοῦ πά-
σας τὰς προλήψεις καὶ ἐρευνᾷ ἐπιμελῶς ὅπως γνωρίσῃ τί
ἔχει ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς. Οὕτως ἐγένετο κατὰ τὴν πρώτην

ἔλευσιν. Οἱ εἰλικρινεῖς, οἱ ἀφιερωμένοι καὶ πραεῖς καὶ μόνον. ἡδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τὸν τε χρόνον καὶ τρόπον τῆς ἐκ-
πληρώσεώς της. Οἱ κοσμικοὶ, οἱ ὑπερβεβαρυμένοι καὶ ὑψηλό-
φρονες δὲν θὰ διαγνώσωσιν οὔτε τὰς προφητείας οὔτε τὰ ση-
μεῖα τῶν καιρῶν, καθ' οὓς αὐταὶ ἐκκληροῦνται, ἕως οὗ πα-
ρέλθῃ ὁ θερισμὸς, καὶ τὸ θέρος τῆς εἰδικῆς χάριτος τελειώσῃ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ «θερισμοῦ» τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, οἱ
ὄντως ταπεινόφρονες καὶ εἰλικρινεῖς, οἱ «ἀληθῶς Ἰσραηλῖται»,
διετέλουν εἰς κατάστασιν προσδοκίας, ἥτις εὐρέως διέφερεν
ἐκείνης τῶν ὑπερηφάνων, τῶν κοσμικοφρόων, καὶ τῶν πέριξ
αὐτῶν λογιζόντων ἑαυτοὺς δικαίους οὕτως ὥστε οὐχὶ μόνον
ἦσαν μᾶλλον παρεσκευασμένοι ν' ἀποδεχθῶσι τὴν βουλὴν τοῦ
Θεοῦ, ὥς Αὐτὸς εἶχε προδιατάξῃ ταύτην, ἀλλ' ἦσαν μᾶλλον
πρόθυμοι νὰ ἀκούσωσι καὶ ἐξετάσωσι τὴν ἀλήθειαν, ὅποταν
οὗτοι ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν, ἐνῶ
ἀφ' ἐνὸς ἀπέπεμπε διὰ δυσνοήτων καὶ ἐκφυκτικῶν ἀπαντή-
σεων τοὺς αὐτοδικαιουμένους, μεμπιμοίρους καὶ στρεψοδί-
κους ἐκ τῶν Φαρισαίων, κατέβαλλεν ἀφ' ἑτέρου χρόνον καὶ
φροντίδα ὅπως καταστήσῃ τὴν ἀλήθειαν σαφῇ καὶ εὐκρινῇ
εἰς τοὺς ταπεινοὺς καὶ εἰλικρινῶς ἐκζητοῦντας αὐτήν. (Ματθ.
ιγ'. 10—17. ιστ'. 1—4. Μάρκ. ζ'. 1—23. Λουκ. ιη .
18—30. Ἰωάν. α'. 45—51. Λουκ. κδ'. 13—32 καὶ
33, 49. Ἰωάν. κ'. 24—28 κα' . 1—12). Οἱ ὑπερήφανοι
καὶ αὐτάρεσκοι, καὶ πάντες ὅσοι ἠκολούθουν αὐτούς, προσέ-
κοψαν (Ματθ. ιε'. 14), ἐνῶ οἱ ταπεινοὶ καὶ πεινῶντες διὰ
τὴν ἀλήθειαν, ἐξεζήτηουν αὐτήν διακαῶς (Ματθ. ιγ'. 36
Μαρκ. δ'. 10). Ὁ Κύριος δὲ διηρμήνευεν εἰς τοὺς τοι-
οῦτους τὰ δυσνόητα, λέγων, «Ὑμεῖν τὸ μυστήριον δέδοται
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω [τοῖς μὴ ἀλη-
θῶς Ἰσραηλίταις] ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται, ἵνα βλέ-
πογτες βλέπωσι καὶ μὴ ἴδωσι, καὶ ἀκούοντες ἀκούωσι καὶ
μὴ συνιῶσιν».

Οὕτως ἐπίσης συμβαίνει καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρόντος
αἰῶνος. Καὶ τόρα, ὥς τότε, ἡ ἀλήθεια διαχωρίζει καὶ πάλιν
τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ ταπεινοὺς, καὶ ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὰ πρόσω,
πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἥτις προσήκει ἤδη εἰς τοὺς τοιούτους,

ἐνισχύει δὲ καὶ φωτίζει αὐτοὺς ὅπως μὴ σκονδάψωσι μετὰ τοῦ πλήθους τῶν καὶ ὄνομα Χριστιανῶν. Ἐνῶ οἱ χλιαροὶ καὶ αὐτάρεσκοι ἀπορρίπτουσι τὰς εἰς τὸν παρόντα καιρὸν προσηκούσας ἀληθείας, ἅτε τυφλοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἀναρμόστου καταστάσεως τῆς καρδίας των. Ἐπομένως, οἱ τοιοῦτοι, θέλουσιν ἀπορριφθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὡς ἀνάξιοι ν' ἀποτελέσωσι μέρος τῆς νύμφης Αὐτοῦ—Ἐφεσ. δ' . 1. Α. Κορινθ. θ' . 27.

Τὸ ὑποθέτειν ὅτι ἡ γνῶσις τῶν ἔργων καὶ βουλῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐλαχίστης σπουδαιότητος ζήτημα, καὶ ὅτι πᾶν ὁ,τι, ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ εἶναι αἱ ἄρεται τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρος, ὅτι δὲ αὗται ἀκμάζουσι κάλλιον διὰ τῆς ἀγιοίας, εἶναι πλάνη σοβαρὰ εἰς τὴν ὁποίαν ὑποπίπτουσι πολλοί. Πόσον διαφόρως παρουσιάζουσι τὸ ζήτημα τοῦτο αἱ Γραφαί! Αὗται οὐχὶ μόνον παραινοῦσιν ἡμᾶς νὰ καλλιεργῶμεν τὰς ἀρετὰς καὶ χάριτας τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρος, ἀλλ' ὅπως ἐπίσης διατηρῶμεν διαρκῶς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τῆς καρδίας, ἣτις θέλει κρατεῖ ἡμᾶς εἰς θεοὺς νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀλήθειαν—ἰδίως δὲ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀλήθειαν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἐν τῷ ἑαυτῆς καιρῷ,— καὶ ὅποταν ἡ μεταβολὴ τῆς οἰκονομίας λαμβάνῃ χώραν. Ἡ γνῶσις τῶν ἀληθειῶν αὐτῶν εἶναι τόσον σπουδαία κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅσον ἦτο κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος. Οἱ μὴ ἀναγνωρίσαντες τὴν εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀνήκουσαν ἀλήθειαν, δὲν ἀπέλαυνον καὶ τὰς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνηκούσας εὐλογίας. Τὸ αὐτὸ δ' ἀληθεύει καὶ διὰ τὸ τέλος τοῦ παρόντος αἰῶνος. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ διακρίνωσι τὴν ἤδη ἐπὶκαιρον οὖσαν ἀλήθειαν, τυφλωθέντες ὑπὸ τῆς ἀπιστίας καὶ κοσμικότητος, δὲν δύνανται νὰ λάβωσι τὰς εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν ἀνηκούσας **εἰδικὰς** εὐλογίας. Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι νικηταί, καὶ ἐπομένως εἰσὶν ἀκατάλληλοι νὰ γείνωσιν ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἔνδοξον κληρονομίαν τῶν ἀγίων, ὡς συγκληρονόμοι αὐτοῦ. Ἡ ἀλήθεια, ὑπὸ τὰς δυσμενεῖς διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς περιστάσεις, κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, χρησιμεύει ὡς τὸ δοκιμαστήριον τῆς εἰς τὸν Θεὸν πιστότητός μας, καὶ συνεπῶς ὡς ὀρέπανον διαχωρίζει τοὺς καταλλήλους ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων—τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων.

Ἡ κατὰ τῆς σπουδῆς τῶν περὶ χρόνων καὶ καιρῶν προφητειῶν παρατηρουμένη ἀντιπάθεια, λόγον ἔχει τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὑπὸ τῶν Second Adventists (Χριστιανῶν εἰδικῶς τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ προσδοκῶντων), καὶ παρ' ἄλλων, καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀποτυχίαν νὰ ἴδωσι πραγματοποιούμενα τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια ἀνέμενον ὅτι ἤθελον λάβει χώραν εἰς τοὺς παρὰ τούτων ὁρισθέντας καιροὺς. Βλέπομεν ὅμως, ἐν τούτοις, ὅτι καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ ζήτημα ἀπὸ πάντων, ἐκτὸς τῶν πιστῶν, εἰς οὓς Αὐτὸς ἠνέδοκῃσε νὰ γνωρισθῇ, ἐπιτρέψας νὰ προσαφθῇ εἰς τοῦτο περιφρόνησις καὶ χλεύη, καὶ κωλύων οὕτω τὴν παρὰ τῶν κατὰ κόσμον σοφῶν καὶ συνετῶν κατανόησιν τοῦ ζητήματος. (Ματθ. ια'. 25). Τοῦτο, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ἀποτελεῖ τόσον μέρος τοῦ θείου σχεδίου, ὅσον ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ναζαρέτ, εἰς μέρος περιπεφρονημένον, «ὅπως κληθῇ Ναζωραῖος» (Ματθ. β'. 23), καίτοι εἶχε γεννηθῇ πράγματι εἰς τὴν τετιμημένην πόλιν τῆς Βηθλεέμ. Καὶ καθὼς οἱ κατὰ κόσμον σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔλεγον, «Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» οὕτως ἐπίσης σήμερον, ὅποταν αἱ περὶ καιρῶν προφητεῖαι, ἢ ἄλλο τι ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀναφέρονται, ἀμέσως πολλοὶ ἀναφωνοῦσιν «Adventist»! ὥς νὰ ἔλεγον, «Δύναται τι ἀγαθὸν νὰ προέλθῃ ἐκ τῶν Ἀδβεντιστῶν», τῶν Χριστιανῶν αὐτῶν, οἵτινες ἐναγωνίως ἀναμένουσι τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν;—καίτοι ἀναμολογοῦσιν οἱ τοιοῦτοι ὅτι πλεῖσται προφητεῖαι, διαλαμβάνουσαι χρονολογίας, εἰσὶν εἰσέτι ἀνεκπλήρωτοι, καὶ ὅτι ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία εἶναι τὸ μᾶλλον ὑπέροχον θέμα ἐν ταῖς Γραφαῖς.

Αἰσθανόμεθα, ἐν τούτοις, μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τε τοὺς θιασώτας τῆς Πρώτης Παρουσίας (τοὺς Ἰουδαίους), ὥς ἐπίσης καὶ πρὸς τοὺς τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοιούτους (Adventists), καίτοι ὀλίγοι μόνον ἐξ ἀμφοτέρων αὐτῶν κατενόησαν τὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἐπὶ τοσοῦτον προσήγγισαν, ἀλλ' ἀπέτυχον νὰ τὰς συλλάβωσιν, ἐκάστου ἐξ αὐτῶν τυφλωθέντος ὑπὸ ψευδῶν προσδοκιῶν. Οἱ φίλοι ἡμῶν

τῆς Δευτέρας παρουσίας (Adventist) ἡσιτόχησαν ν' ἀναγνωρίσωσι τὸν τε τρόπον καὶ σκοπὸν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς ταῦτα διδάσκονται ἐν ταῖς Γραφαῖς· συνεπῶς δὲν ἀνέμενον «να ἴδωσιν Αὐτὸν καθὼς «ἔσται», ἀλλὰ καθὼς ἦτο. Θεωροῦσι δὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς Του ὡς μέλλοντα να πληρώσῃ τὰς καρδίας πάντων, ἐκτὸς τῶν ἀγίων, με αἰσθημάτων ἀπελπισίας καὶ τρόμου ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς παρουσίας Του, εἶναι να συνάξῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς Του, να ἐξολοθρεύσῃ ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ παραδώσῃ τὴν γῆν εἰς τὸ πῦρ. Ἀπὸ τοιούτων, λοιπόν, ἐμφορούμενοι πεποιθήσεων, ἐχρησιμοποίησαν τὰς τοὺς καιροὺς ἀφορώσας προφητείας ὡς μαστίγιον, ὅπως ὀδηγήσωσι τὸν κόσμον εἰς τὸν Θεόν. Ἄλλ' ὁ κόσμος προσέβλεπε ψυχρῶς, κρίνων αὐτοὺς ὡς παραλογιζομένους αἰσθηματίας, καὶ σκεπτόμενος ὅτι, ἐὰν ὑπάρχῃ Θεός, εἶνε βεβαίως μᾶλλον λογικὸς καὶ δίκαιος, ἢ ὡς οὗτοι τὸν παριστῶσιν. Ἡ χλεύη τοῦ κόσμου ἐπετάθη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐφ' ὅσον οἱ ἀλλεπάλληλοι καιροί, καθ' οὓς οὗτοι προεφήτευσαν περὶ καταστροφῶν καὶ συγκρούσεων κόσμων, καὶ πᾶσαι αἱ προρρήσεις αὐτῶν, ἀλληλοδιαδόχως διεψεύδοντο, — ἕως οὗ σήμερον καὶ ἡ ἀπλῆ μνεῖα ἀκόμη τῶν περὶ χρόνων καὶ καιρῶν προφητειῶν γίνεται γενικῶς ἀποδεκτὴ μετὰ μειδιάματος δυσπιστίας, ἢ καὶ μετὰ φανεράς περιφρονήσεως, ἀκόμη καὶ παρὰ Χριστιανῶν, οἵτινες καλῶς γνωρίζουσιν ὅτι προφητεία καὶ χρονολογία ἀποτελοῦσι μέγα μέρος τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' εὐλογητὸν τὸ ὄνομα Ἐκείνου,

Ὅστις ἀταράχως φέρει τὰ φρονήματα τοῦ κόσμου,

Οὔτε κἂν δὲ στρέφει βλέμμα εἰς τῶν χλευαστῶν τὴν μῆνιν·

Ὅν ἀδυνατοῦν να πνέξουν θάλασσαι θλίψεων, τρόμων·

Οὐδὲ αἱ τοῦ διαβόλου πανουργίαι ν' ἀπατήσουν.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπρομήθευσε τὰς περὶ χρόνων καὶ καιρῶν προφητείας πρὸς τοιοῦτον σκοπόν, οὐδὲ θ' ἀποπειραθῇ ποτε τὴν ἐπιστροφήν τοῦ κόσμου κατὰ παρόμοιον τινα τρόπον διότι ζητεῖ τοιούτους προσκυνητάς, οἵτινες θὰ «προσκυνῶσιν Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἐν ἀληθείᾳ» (Ἰωάν. δ'. 23),

καὶ οὐχὶ οἵτινες ἤθελον ἐξαναγκασθῇ νὰ λατρεύσωσιν Αὐτόν διὰ τοῦ τρόμου. Ἐὰν ἐσκόπει νὰ πειθαναγκάσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ὑπακοὴν διὰ τοῦ τρόμου, ἡδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ἄλλην τινὰ μέθοδον μᾶλλον καρποφόρον, ἢ τὴν διὰ τῆς διακηρύξεως τοῦ **ΧΟΘΟΥ**—ὥς καὶ οἱ φίλοι ἡμῶν Adventists ἔλαβον πεῖραν. Αἱ περὶ καιρῶν προφητεῖαι ἐδόθησαν οὐχὶ ὅπως πτοήσωσι τὸν κόσμον—οὐδὲ διὰ τὸν κόσμον, καθ' οἷανδὴποτε ἔννοιαν—ἀλλὰ πρὸς φωτισμόν, ἐνίσχυσιν, παρηγορίαν, ἐνθάρρυνσιν καὶ ὁδηγίαν τῆς **ἐκκκλησίας**, κατὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς περὶ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος. Συνεπεία δὲ τούτου εἶναι γεγραμμένον ὅτι, «οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσῃ· ἀλλ' οἱ συνετοὶ μόνον θέλουσι νοήσῃ» (Δανλ. ιβ'. 10). Εἰς τοὺς τοιοῦτους αἱ περὶ χρόνων καὶ καιρῶν προφητεῖαι χρησιμεύουσιν ὥς τροφή ἐν καιρῷ, καὶ ἡ τροφή αὕτη, μετὰ πάσης ἄλλης, θέλει ἐνισχύει τοὺς χρησιμοποιοῦντας αὐτὴν ἵνα «δυνηθῶσιν ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ **πονηρᾷ**»—τῇ ἡμέρᾳ τῆς θλίψεως, διὰ τῆς ὁποίας κλείει ὁ ἐνεσιὺς αἰὼν. Αὕτη θέλει καταστήσει αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ ἐννοήσωσι τὰ θαυμασιὰ γεγονότα, ἅτινα θέλουσι κοινολογεῖσθαι πέριξ αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ ἀναλωθῶσιν ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τρόμου, οὐδὲ νὰ καταποθῶσιν ὑπὸ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν πεπλανημένων θεωριῶν τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ἐποχὴ αὕτη θέλει εἶσθαι πλήρης. Καὶ προσέτι, διότι ἐνδεχόμενον νὰ εἶναι παρόντες εἰς τὸ κατατρώγον πῦρ [τὴν θλίψιν], μάρτυρες τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βουλῆς αὐτοῦ, καὶ διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ—καταδεικνύοντες τὴν ἔνδοξον ἐκβασιν τῶν σχεδίων τοῦ Ἰεχωβά, καὶ ἀνυψοῦντες τὴν σημαίαν πρὸς τοὺς λαοὺς—Ἑσα. ξβ'. 10.

Οὗτος εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν περὶ χρόνων καὶ καιρῶν προφητειῶν· πόσον δὲ σπουδαῖος, πόσον ἀπαραίτητος λόγος εἶναι οὗτος, ὅπως ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶναι τέλειος, καὶ κατὰ πάντα ἡτοιμασμένος κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Ἄνευ τῶν περὶ καιρῶν προφητικῶν ἀποδείξεων, ἡθέλομεν βλέπει τὰ συμβαίνοντα κατὰ τὴν Ἥμέραν αὐτήν τοῦ Κυρίου, καὶ ἡθέλομεν διατελεῖ ἐν ἀγνοίᾳ περὶ ταύτης, ἢ καὶ τῶν ἡμετέρων καθηκόντων καὶ προνομίων ἐν αὐτῇ. Οὐδεὶς δθεν, ἐκ τῶν ἀληθῶς ἀφιερωμένων ὡς μὴ ὑποτιμήσῃ τὰς περὶ τῶν καιρῶν

ἡμῶν προφητικὰς αὐτὰς μαρτυρίας, αἵτινες προωρίσθησαν νὰ ὁδηγήσωσιν ἡμᾶς, εἰς τε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις ἡμῶν, κατὰ τὴν χαραυγὴν τῆς χιλιετοῦς Ἑμέρας, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἑλλίου, ἐνῷ ὁ τε κόσμος καὶ ἡ κατ' ὄνομα Ἐκκλησία εἰσέτι κοιμῶνται, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀδιαφορίᾳ περὶ τῆς ἤδη τελουμένης οἰκονομιακῆς μεταλλαγῆς. Αἱ τοὺς καιροὺς ἀφορῶσαι προφητικαὶ αὐταὶ ἀποδείξεις συνετέλεσαν μεγάλως, ὥς μέσα παρὰ Θεοῦ, ὅπως ἐφελκύσωσι τελειότερον καὶ ἐταστικώτερον τὴν προσοχὴν τοῦ συγγραφέως ἐπὶ ἄλλων φάσεων τοῦ θείου σχεδίου. Ἡ εἰς τὰς μαρτυρίας αὐτὰς δοθησομένη προσοχὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου δέον νὰ καταλήξῃ εἰς διαρκὴ αὐτοῦ ὠφέλειαν, οὐχὶ μόνον διὰ τῆς πληροφορίας αὐτοῦ περὶ τῆς «παρούσης ἀληθείας», ἀλλ' ἐπίσης, διότι δι' αὐτῶν προσδίδεται δύναμις καὶ ζωτικὴ πραγματικότης εἰς πάσας τὰς Γραφικὰς ἀληθείας, ἅτε ἀποδεικνυομένου ὅτι πᾶσαι αἱ βουλαι τοῦ Θεοῦ συνεργοῦσιν εἰς τὴν ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ καὶ **τρόπῳ** ἐκπλήρωσιν τῶν ἐνδόξων Αὐτοῦ προθέσεων.

Ἡ ἀποτυχία τῶν προρρήσεων τῶν γενομένων παρὰ τῶν θιασωτῶν τῆς δευτέρας παρουσίας (Adventists), οἵτινες ἀπεπειράθησαν νὰ ὁρίσωσι τὸν καιρὸν τῆς διὰ πυρὸς καταστροφῆς τοῦ κόσμου, κλπ., κλπ., ἀπέβλεπε μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα τῶν προσδοκωμένων γεγονότων, ἢ τὸν χρόνον αὐτῶν. Οὗτοι, ὁμοίως πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, ἐπλανήθησαν, ἀναμένοντες **ἀκατάλληλα πράγματα εἰς τὸν κατάλληλον καιρὸν**. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ δευτερεύουσα μᾶλλον ἀφορμὴ τῆς ἀποτυχίας των ὅπως σαφῶς ἀντιληφθῶσι τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἡ πρωτίστη τούτου αἰτία ὑπῆρξε τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἦτο εἰσέτι ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἐναργὴ τῶν ἀληθειῶν αὐτῶν ἀποκάλυψιν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἦτο ὁ ἀρμόδιος καιρὸς ὅπως οἱ ἅγιοι διεγερθῶσιν εἰς τὴν προσδοκίαν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου—ὅπως ἐξέλθωσιν εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου, καί, ὥς αἱ παρθένοι τῆς παραβολῆς, ὑποστῶσιν ἀπογοήτευσιν πρὸ τῆς πραγματικῆς ἐλεύσεώς Του·—ὅλα δὲ ταῦτα, ὥς γνωστόν, σαφῶς ὑποδηλοῦνται ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν περὶ τῶν Δέκα Παρθένων, ὥς θέλει καταδειχθῇ μετὰ ταῦτα ἐκτενῶς. Ὡς δὲ εἶδομεν εἰς τὸν προηγούμενον τόμον

τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ καταφάγῃ τὴν γῆν, εἶναι συμβολικὸν πῦρ, καὶ οὐχὶ πῦρ κατὰ γράμμα. Εἰς ἐπόμενα δὲ κεφάλαια θέλει καταδειχθῇ ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ καιρικῶν τινῶν προφητειῶν, τὰς ὁποίας οἱ θιασῶται τῆς Δευτέρας Παρουσίας (Adventists) ἐθεώρησαν ὡς ἀποτυχίας, δὲν ἦσαν ἀποτυχίαι, ἀλλ' ἦσαν ὀρθαὶ ἐφαρμογαί, καὶ ὅτι αὗται σαφῶς ὑποδεικνύουσι τὸ συμβολικὸν πῦρ τοῦ παρόντος καιροῦ, τὸ ἤδη ἐν ἐνεργείᾳ.

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ρηθείσης δοξασίας, ταλαιπωρούμενοι μὲ τὴν δυσκολίαν τῆς προσδοκίας περὶ καταστροφῆς τῆς γῆς διὰ πυρός, ἀπεπειράθησαν νὰ συγχωνεύσωσιν πάσας τὰς προφητικὰς περιόδους εἰς μίαν συνήθη ἡμέραν—ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων—καὶ οὕτω παρεβίασαν προφητείας τινάς, ὅπως συναρμολογήσωσιν αὐτὰς πρὸς ἄλλας, καὶ παραστήσωσι τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν κατὰ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν. Ἄλλ' ἡ σαφεστερά ὄψις τοῦ θείου σχεδίου ἀποκαλύπτει ἤδη τὴν τελείαν ἁρμονίαν τῶν διαφόρων καιρικῶν προφητειῶν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνάγκη τῆς διαστροφῆς καὶ παραβιάσεως τινῶν, ὅπως αὗται συναρμολογηθῶσι πρὸς ἄλλας. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ ἐπόμενα κεφάλαια ἐπιχειροῦμεν τὴν ἐξέτασιν τινῶν ἐκ τῶν κυριωτέρων προφητειῶν, παρατηρητέον ὅτι δὲν σχηματίζομεν θεωρίαν τινὰ προκαταβολικῶς, πρὸς ἣν νὰ ἀγωνιζώμεθα μετὰ ταῦτα ὅπως συμβιβάσωμεν πάσας τὰς λοιπὰς προφητικὰς περιόδους, ἀλλ' ἐπισταμένως ἀνιχνεύομεν πᾶσαν περίοδον, μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς, καὶ μετὰ ταῦτα συννυφαίνομεν ἢ συνθέτομεν τὴν θεωρίαν ἣ τὸ σχέδιον, ὡς ταῦτα ὑποδεικνύονται ἐν τῷ Λόγῳ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀποκαλυπτοῦ τῶν ἀπορρήτων. Θὰ εὐρεθῇ δ' ἐν ταῦθα ὅτι, ἡ τάξις καὶ ἡ ἁρμονία τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ ἐκδηλοῦνται μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας, διὰ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν αὐτοῦ, μεθ' ἧς κατεδείχθη καὶ εἰς τοὺς ἐνδόξους χαρακτῆρας τοῦ ἐν τῷ προηγούμενῳ τόμῳ ἐκτεθέντος σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἐξεικονίσσαμεν ἐν τῷ Χάρτι τοῦ Σχεδίου τῶν Αἰώνων. Ὅποίαν δὲ τὸ μέγα ὥρολόγιον τῶν αἰώνων σημάνη τὴν ὥραν, τὴν ἐν τῷ προφητικῷ ἡμερολογίῳ ὑποδεικνυομένην, τὰ προλεγόμενα γεγονότα θὰ ἐπακολουθήσωσι τόσον ἀλανθάστως, ὡς ἀκριβῶς ὁ Θεὸς προεφήτευσεν ταῦτα.